

[Erik Eriksen.]

nemlig for de varer, vi ikke mere er underforsynet med. For disse varegrupperes vedkommende er der jo ingen risiko for, at importen vil stige. Og ved at gå over til fri bevillingsudstedelse vil vi naturligvis automatisk komme bort fra de importmonopoler, vi har nu — ganske som vi skal af med eksportmonopoler. Jeg er overbevist om, at der i vareforsyningsudvalget vil vise sig at være et flertal for dette, således at regeringen kommer til at gå denne vej.

Men så er der et andet forhold. Jeg kan ikke bevise det, men jeg har en stærk fornemmelse af, at regeringen i sin balanceplan har overbudgetteret importen af råvarer og investeringsgoder udover de rent faktiske muligheder for import. Det vil jo vise sig senere, om dette er rigtigt, men hvis det viser sig at være det, vil regeringen ikke høste tak derfor. Så betyder det jo nemlig, at man på denne måde har bundet vor importevne, det vil sige således indirekte hindret en import af andre varer, varer, som kunne have skabt konkurrence på hjemmemarkedet og derigennem større sundhed og dermed igen større mulighed for dansk erhvervsliv til at modstå den vanskelige tid, der kan komme, måske før vi venter det.

Vi må i det hele taget tilstræbe, at vi kan leve og arbejde på et naturligt prisniveau. Derfor må vi også være opmærksom på, om den fornødne konkurrence og dermed også den fornødne sundhed er til stede. Vi må indstille os på, at vi en skønne dag er tvunget til at arbejde på et naturligt prisniveau, og derfor må vi være opmærksom på den kommende tids prisudvikling. Jeg må tilstå, at jeg hører til dem, der regner med, at vi står over for et prisfald. Jeg skal ikke være spåmand og sige noget om, hvornår det vil komme, men et prisfald må vi regne med. Verdenshøsten i fjor var større, end den har været i lang tid, og produktionen af mange industrivarer i Amerika og andre lande er også vokset betydeligt i det sidste par år. Trods det udækkede behov, der vel findes så at sige overalt — for Europas vedkommende er det jo i mange henseender umådeligt, man behøver blot at tænke på Tysklands umådelige behov for boliger —, er det min overbevisning, at vi må være indstillet på prisfald på en hel del af de varer, for hvilke den ekstraordinære knaphed er aftaget, og der er ingen, der har lov til at lukke øjnene for, at nogle af disse varer producerer vi også her i landet.

På baggrund af at det kniber med den rationalisering og nyinvestering, der er så ønskelig og nødvendig i erhvervslivet, og som langtidsprogrammet jo også peger på, kan der naturligvis anstilles mange betragtninger af nationaløkonomisk eller skattepolitisk art. Jeg har den frygt, at en væsentlig årsag er, at i mange tilfælde er virksomhederne ikke så konsoliderede, som man er tilbøjelig til at tro, og som regnskaberne måske også kan synes at vise. De beskedne såkaldte „større indtægter“, der, om jeg så må sige, er „tilladt“ erhvervene, opluges jo i væsentlig grad af, at f. eks. varelagre af samme størrelse som før krigen nu binder langt flere penge end tidligere som følge af de højere priser.

Må jeg i denne forbindelse have lov til at sige bare et par ord om vor skattepolitik. Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen savnede en linie hos venstre på dette område. Nu er det jo sådan, at det sete afhænger af øjnene, der ser, og jeg kunne forsåvidt nøjes med at henvise til de udtalelser, mit partis formand fremsatte forleden dag under debatten om skatterne. Det står for mig sådan, at vi også skattepolitisk er nødt til at tage hensyn til, at erhvervslivets konjunkturer, som jeg før nævnte, kan vende. Jeg er ganske enig i den betragtning, at opsparingen er for ringe, og man kan vel føje til, at navnlig de unge i disse år har sparet altfor lidt op, og det er vel også således, at vi her i landet i altfor ringe grad præmierer opsparing, hvis vi overhovedet gør det. Det er også et spørgsmål, der kan rejses.

Det skattepolitiske forlig, der kom til verden forleden, udmærker sig ved, at ingen fik, hvad de ønskede, men det glæder mig, at der blev taget større hensyn til det, man kalder mellemindtægterne. Jeg må måske yderligere tilføje, at jeg hører til dem, der tror, at forholdene vil udvikle sig derhen, at der må udvises den største påholdenhed med alle nye bevillinger.

Må jeg så endelig overfor den ærede socialdemokratiske ordfører pege på det for venstre og mig ikke alene rent principielle, men også rent faktiske, at socialisering lettest, i hvert fald mest ubemærket, kan gennemføres ad to indirekte veje, nemlig gennem skatter og avancepolitik. En så hårdhændet skattepolitik, at den ikke tillader konkurrencen at vælge de bedst egnede folk til de forskellige poster indenfor erhvervslivet, vil med absolut sikkerhed føre ind i det socialistiske samfund.

Ja, jeg skal da slutte med at sige, at skønt vi fra venstres side er uenige med